

Sygn. akt IV CSK 432/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt IX Ga [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 31 stycznia 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, powód W. K., uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, twierdził, że jest ona „oczywiście uzasadniona albowiem Sąd drugiej instancji prawidłowo ustalając stan faktyczny dokonał błędnej wykładni i zarazem niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego, tj. zastosował art. 632 § 1 i 2 k.c. badając przesłanki w tym przepisie określone – w sytuacji gdy roszczenie strony powodowej oparte było na innej podstawie prawnej, której przesłanek Sąd nie zbadał - tj. odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwaną (art. 471 k.c.) - Sąd Okręgowy nie rozpoznał więc istoty sprawy”. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania miało być także występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Jedno z nich miało polegać „na konieczności rozstrzygnięcia kryteriów zastosowania art. 632 § 1 k.c., a w szczególności rozstrzygnięcia, czy niezmiennność wynagrodzenia ryczałtowego wyłącza prawo dochodzenia przez Wykonawcę odszkodowania opartego na art. 471 k.c. w przypadku gdy zamawiający nienależycie wykonał swoje zobowiązanie, a konkretnie błędnie opisał przedmiot zamówienia (przedmiot dzieła) i rozmiar prac do wykonania”, drugie natomiast na „konieczności rozstrzygnięcia kryteriów zastosowania przepisu art. 162 k.p.c. a w szczególności rozstrzygnięcia czy art. 162 k.p.c. może mieć zastosowanie w sytuacji, gdy sąd oddała wniosek dowodowy strony uznając okoliczności na jakie został zgłoszony za udowodnione innymi środkami oraz rozstrzygnięcia czy sąd drugiej instancji, uznając jednak iż okoliczność ta nie została udowodniona - może oddalić powództwo na tej podstawie czy winien raczej przekazać sprawę sądowi niższej instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie przeprowadzić wnioskowany dowód”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego

w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wprawdzie powołał się na takie przyczyny, jednak żadnej z nich nie wykazał.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, powód nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania poza jej powołaniem ogranicza się wyłącznie do powtórzenia jednego z zarzutów skargi, całkowicie pomijając aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej jej zasadności, która jest kategorią zasadniczo różną od zwykłej zasadności skargi. Jednocześnie skarżący, powtarzając zarzut naruszenie art. 632 § 1 i 2 k.c., opierał się na stanie faktycznym nie odpowiadającym stanowi ustalonemu przez Sąd odwoławczy w sprawie, którym Sąd Najwyższy jest na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. związany, co zarzut ten czyni bezskutecznym. W sprawie brak ustalenia jakoby przedstawiona przez pozwaną dokumentacja stanowiąca podstawę sporządzenia oferty była wadliwa. Ponadto, wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd drugiej instancji odniósł się do kwestii ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, o czym świadczy uzasadnienie wyroku.

W przypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., poza precyzyjnym wskazaniem konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, oraz powołaniem przepisów stanowiących tło jego powstania konieczne było zaprezentowanie różnych możliwych sposobów rozwiązania tego problemu oraz przedstawienie argumentów prawnych przemawiających na rzecz

każdego z nich, wyjaśnienie na czym polegają poważne trudności związane z wyborem danego rozwiązania, przekonanie o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz wykazanie, że ma ono charakter uniwersalny, a zatem, iż jego wyjaśnienie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Nie odpowiada tym wymaganiom uzasadnienie wniosku powoda sprowadzające się do postawienia pytań bez argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania, że w sprawie wystąpiły istotne zagadnienia prawne w przedstawionym rozumieniu. Wyjaśnienie wątpliwości skarżącego powstałych w związku z zajęciem przez Sąd odwoławczy określonego stanowiska w sprawie sprowadzałoby się w istocie do rozstrzygnięcia o zasadności podstaw skargi, nie zaś zagadnienia prawnego, które wymagałoby zajęcia przez Sąd Najwyższy uogólnionego stanowiska. Skarżący, wprawdzie mówi o konieczności ustalenia kryteriów stosowania przepisów prawa powołanych w ramach tych pytań, lecz z dalszej ich części jednoznacznie wynika, że chodzi o ocenę okoliczności konkretnej sprawy pod kątem możliwości zastosowania tych przepisów, co więcej okoliczności, które - w odniesieniu do pierwszego pytania - nie zostały przez Sąd odwoławczy ustalone w sprawie.

Wobec niestwierdzenia żadnej z powołanych przyczyn przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanej oddalono wobec jego powiązania wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi.

aw

jw